

Weet jij wie ik ben?

Mariska Noordeloos

Hoi lieve lezer,

Leuk dat jij mijn boek gaat lezen. Ik hoop dat hij je kan vermaken. Heb je van mijn verhaal genoten, zou je mij erg kunnen helpen door een recensie te schrijven in Hebban of Bol.com? Natuurlijk mag het ook op mijn facebookpagina; Mariska Noordeloos auteur.

Op deze manier hoop ik als schrijver meer naamsbekendheid te krijgen.

Alvast bedankt en veel leesplezier

Liefs Mariska.

Eerste druk 2021
Uitgeverij Keytree Oosterhout NB

Tweede druk 2024 Mariska Noordeloos
Copyright © Mariska Noordeloos

Afbeelding cover: Stefan Keller

Omslag vormgeving: Arno van den Kieboom

Binnenwerk vormgeving: Arno van den Kieboom

Proeflezer: Petra Podevyn

Eindredactie: Hanneke Tinor-Centi

Copyright © 2021 Uitgeverij Keytree

ISBN 9789465017815

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1 Anne

Ik leerde Jos kennen toen ik achttien jaar oud was. Jos was drieëntwintig en had al een huisje net buiten het dorp waar ik woonde. Of Jos nou werkelijk een *hunk* was kan ik niet echt zeggen, maar hij had in elk geval charisma. Ik voelde mij echter veilig bij hem en dat was nog veel belangrijker. Dat ik een relatie met hem aanging was in de eerste plaats waarschijnlijk een vlucht om maar niet thuis te hoeven zijn.

Mijn thuissituatie was verre van ideaal. Mijn vader was een alcoholist en een egoïst die alleen maar bezig was met het scoren van drank, om vervolgens zijn roes uit te slapen op de bank. Mijn moeder probeerde iedere dag de eindjes aan elkaar te knopen. Ze deed echt haar best om het voor mij zo gezellig mogelijk te maken, maar met een alcoholverslaafde echtgenoot, die bovendien de hele dag thuis was, bleek dat onbegonnen werk. Het geld dat ze verdiende, belandde rechtstreeks in de keel van mijn vader. Daardoor verkeerden we continu in financiële problemen. Ieder dubbeltje moest worden omgekeerd. Er was nooit geld voor iets extra's en Sinterklaas noch Kerst werd gevierd. Een verjaardagscadeau zat er doorgaans ook niet in of het moest iets zijn wat ik echt nodig had. Lid worden van een sportvereniging behoorde niet tot de mogelijkheden en mijn kleding werd versteld tot het

helemaal versleten was. Ik mocht ook nooit vriendinnetjes mee naar huis nemen omdat er simpelweg niet genoeg eten was om een extra mond te voeden. Overigens zou ik dat niet eens willen, want ik schaamde me dood. Mijn vader lag vaak, als ik 's middags thuiskwam van school, laveloos op de bank te snurken. Ik accepteerde het om het simpele feit dat ik geen keuze had.

Als ik zag hoe hard mijn moeder moest werken om het hoofd boven water te houden, durfde ik niet eens ergens om te vragen. Mijn moeder probeerde krampachtig op alles te bezuinigen. Zo kreeg ik 's winters een extra deken voor op mijn bed, geitenwollen sokken en een gebreid vest om in te slapen, omdat het te duur was om de kachel een graadje hoger te zetten. Meer dan eens stond er een deurwaarder voor de deur en moest mijn moeder betalingsregelingen treffen waardoor we nog meer moesten bezuinigen op eten en kleding. Ik werd in die tijd vaak boos op mijn moeder wanneer ze me drie dagen achtereen rijst met boter, kaneel en suiker voorschotelde terwijl mijn vader de ene fles bier na de ander opentrok. De spanning was vaak om te snijden. Alles moest wijken voor de drank! Als papa maar gelukkig was, bedacht ik dan cynisch. Mijn wensen en verlangens waren niet relevant. Ik wilde heel graag merkkleding, maar daar was absoluut geen geld voor. Wanneer ik, net als mijn klasgenootjes, mooie spijkerbroeken en Nike-gympen zou dragen in plaats van

afdankertjes van een ander of van het Leger des Heils, dan zou ik erbij horen, zo was mijn gedachte. Een keer per jaar nam mijn moeder mij mee om te winkelen. Voor vijfhonderd gulden mocht ik dan kleding uitzoeken voor het hele jaar. Voor de winter, lente, zomer en de herfst. Van ondergoed, jassen en schoenen tot truien en broeken. Een T-shirt van bijvoorbeeld Levis, zat er voor mij niet in. Mijn moeder legde iedere week tien gulden weg, zodat ze na een jaar sparen, die vijfhonderd gulden bij elkaar had. Ze verstopte het geld voor mijn vader, want anders ging mijn kledinggeld op aan drank. Een keer vond mijn vader het spaargeld toch en verzoop het hele bedrag in een avond in de kroeg. Het gevolg was dat ik het dat jaar moest doen met de kleding van het jaar daarvoor.

Toen ik dertien jaar was nam ik alle bijbaantjes aan die ik maar kon vinden. Ik begon 's morgens met een krantenwijk. Dan ging ik naar school om vervolgens 's avonds de rekken te gaan vullen in de plaatselijke supermarkt. Maar ik ging ook bollen pellen en lelies pluizen; alles deed ik om aan geld te komen. Toen ik zestien werd, mocht ik in de horeca werken. Dat deed ik dan ook zoveel mogelijk. In het weekend en alle vakantiedagen werkte ik in een herberg waar ik achter de tap en in de bediening stond. Het geld dat ik verdiende, gaf ik voor het grootste deel aan mijn moeder. Zij kocht nooit kleding voor zichzelf en bezat zelfs geen goede schoenen. Ze cijferde zich volledig weg voor mijn vader

en werkte vaak meer dan tien uur op een dag. Dat betekende dat ik veel met mijn vader alleen was en de ruzies waren dan niet van de lucht. Verbaal won ik het glansrijk. Ik had altijd een reactie klaar of ik lachte hem recht in zijn gezicht uit. Uit frustratie begon mijn vader mij te slaan. Doordat hij voortdurend in benevelde toestand verkeerde, kwamen zijn klappen vaak niet aan, maar het kwam ook wel eens voor dat ik met een blauw oog naar school moest.

Mijn moeder had een keer bewust geen drank in huis gehaald. Mijn vader werd woest. Hij rende naar boven, pakte de sieraden die mijn moeder van haar ouders had geërfd, en bracht ze naar de lommerd. Met het geld dat de sieraden opbrachten, die een emotionele waarde voor mijn moeder hadden, zoop hij zichzelf helemaal klem in de plaatselijke kroeg. Hij bleef dagen weg. Mam kwam erachter dat hij onder een brug sliep en op straat zwierf en nam hem weer mee terug naar huis. Ze hield, ondanks alles, gewoon te veel van hem. Wanneer ik haar vroeg waarom ze niet bij hem wegging, kreeg ik geen realistisch antwoord. Ze zei alleen maar: “Lieverd, ik hou gewoon van die man. Als ik hem in de steek laat dan drinkt hij zichzelf dood en dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Ik wist waar ik aan begon toen ik met hem trouwde.”

Kortom, mijn jeugd was verre van gelukkig. Ik had geen vriendinnen en op school werd ik door iedereen genegeerd. Ik werd niet echt gepest; ik hoorde er gewoon

niet bij. Ik had altijd het idee dat het aan mijn kleding lag en dus kocht ik van het geld dat ik verdiende, en waarvan ik zeker wist dat mijn moeder het niet nodig had, duurdere kleding en schoenen. Maar ook daar ging het mis. Zoals die keer dat ik in mijn splinternieuwe Levis spijkerbroek op school kwam, en het een mannen broek bleek te zijn. Iedereen op school lachte me uit. Omdat ik hem in de uitverkoop had weten te bemachtigen, kon ik hem niet meer ruilen.

Nadat ik de huishoudschool had doorlopen mocht en kon ik niet verder studeren. Mijn moeder had het geld te hard nodig, dus ging ik werken in een slagerij. Ik verdiende tweehonderd gulden in de week en gaf honderdvijftig gulden aan mijn moeder. Vijftig gulden hield ik zelf. Mijn vader was voor de zoveelste keer ontslagen en het zag ernaar uit dat hij niet meer aan werk zou komen. Hij hield het nooit lang vol bij een baas en dat snapte ik wel. Hij rook 's morgens al naar alcohol. De meeste werkgevers dachten dat, als ze hem aannamen, hij wel zou stoppen met drinken tijdens de werkuren, maar mijn vader vulde zijn waterfles simpelweg met jenever. Dit keer was hij op staande voet ontslagen en had zijn werkgever bij het uitzendbureau geklaagd over zijn alcoholprobleem. Het uitzendbureau zette mijn vader direct op de zwarte lijst, zodat niemand hem meer in dienst nam. En terecht.

Mijn vader had dronken achter het stuur van zijn heftruck gezeten en een ongeluk veroorzaakt waardoor een collega

blijvend letsel had opgelopen. Hij had geen recht op een uitkering en omdat hij niet verzekerd was moest hij iedere maand een enorme schadevergoeding betalen aan het slachtoffer. Hierdoor werd het drinken alleen maar erger en leek het alsof mijn vader nooit meer nuchter de dag doorbracht. Het maakte hem bovendien nog agressiever dan voorheen. Mijn moeder en ik liepen op de toppen van onze tenen. Als mijn vader boos werd, wat heel vaak gebeurde, zwaaide hij woest met zijn armen en kwam dreigend op ons aflopen. Ik was hem vaak te slim af, maar dikwijls zag ik mijn moeder zwaar opgemaakt of hinkend naar haar werk gaan. Als ik haar ernaar vroeg zei ze alleen maar: “Ach, je vader heeft het zo zwaar.” Ik snapte er niets van. Waarom ging ze niet weg bij die lapzwanen?

Mijn moeder was een leuke vrouw om te zien en verdiende een betere man dan mijn vader. De laatste jaren van haar leven werkte ze overdag in een bakkerij en vier avonden in de week in een klein bruin cafeetje. Vaak ging ze van haar ene baan naar de andere. Ze hielp de bakkers om drie uur in de nacht met het bakken van brood. Dan kon ze ‘s morgens helpen met het brood snijden, boodschappen halen, een paar uur naar bed en dan weer naar het café.

Op een vroege ochtend, ik zou net naar mijn werk gaan, stond er politie voor de deur. Mijn vader was nog te dronken geweest om zijn bed uit te komen, dus deed ik de deur open. Twee jonge agenten vroegen mij of ze even

binnen mochten komen. Mijn hart maakte een dubbele flikflak. Hun serieuze en meelevende blik beloofde slecht nieuws. In het moment van stilte ging er van alles door me heen totdat een van de agenten mij vroeg of mijn vader er was. Ik loog en vertelde dat mijn vader al naar zijn werk was. De ander zei zachtjes dat ik beter even kon gaan zitten en vroeg mij of ik misschien iemand kon bellen die mij bij kon blijven. Ik weigerde alle twee. Ongemakkelijk bleven de agenten ook staan waarna de jongste mij vertelde dat mijn moeder dood was gevonden. Ze bleek te zijn vermoord. De manier waarop de agent mij dit nieuws bracht was ronduit respectloos. Zonder enige emotie zei hij: ‘Juffrouw, we hebben slecht nieuws, zojuist is uw moeder dood gevonden in het café waar ze werkte.’ Niets meer, niets minder. Pas toen ik vroeg wat er was gebeurd, gaf de oudste van de twee enkele details.

Er was na sluitingstijd een klant blijven zitten die mijn moeder niet meer wilde bedienen. De man was zo boos geworden dat hij een mes had getrokken en mijn moeder tien keer in haar borst had gestoken. De man was er vervolgens vandoor gegaan. De eigenaar was vroeg in de ochtend naar beneden gekomen en had de ravage ontdekt. Mijn moeder had nog geprobeerd om naar de telefoon in de keuken te kruipen. Dat hadden ze opgemerkt uit de bloedsporen. Met de telefoon in haar hand was ze eenzaam en alleen gestorven. De politie had in eerste instantie gedacht dat het om een roofoverval ging, maar

nadat ze de camerabeelden hadden bekeken, zagen ze de werkelijke toedracht. Ik was toen zeventien jaar oud. Geld voor de begrafenis had ik bij mijn baas moeten lenen. Ik wilde mijn moeder de uitvaart geven die ze verdiende. Mijn vader was zo ontzettend dronken geweest tijdens de crematie dat ik me doodschaamde en me voornam dat ik, met dit afscheid van mijn moeder, ook definitief zou breken met mijn vader. Hij had zich tijdens de uitvaart zo respectloos gedragen dat voor mij de maat nu definitief vol was. Hij had nauwelijks op zijn benen kunnen staan en had met regelmaat een zakflacon drank aan zijn lippen gezet.

Het was een sobere begrafenis. De paar mensen die waren gekomen, stootten elkaar aan en ik zag hun afkeurende blikken met regelmaat op mijn vader rusten.

De meesten waren collega's van mijn moeder en van mij. Van mijn vaders kant was er niemand aanwezig. Een broodmaaltijd had ik niet kunnen betalen, dus was er na afloop koffie met cake. Veel van de mensen gingen echter na de dienst meteen weg. Ik gaf ze geen ongelijk. Iedereen walgde van mijn vader en daar hoorde ik zelf ook bij. Na de begrafenis schoot mijn vader in de slachtofferrol. Iedereen die het maar horen wilde zeurde en jammerde hij aan het hoofd waarom hem dit moest overkomen.

Ja pap, dacht ik vaak, als jij je had gedragen als een echte vent en niet je ellende weg had gedronken, maar

voor je gezin had gezorgd, was dit nooit gebeurd. Ik sprak de woorden niet uit, uit angst dat ik hem pijn zou doen, maar iedere dag als ik dat zielige hoopje mens op de bank zag liggen, groeide mijn afkeer. Na een paar weken kwam er niemand meer langs. Ik ontliep mijn vader zoveel mogelijk. Ik walgde van hem. Bovendien gaf ik hem feitelijk ook overal de schuld van. Ik stortte mij op mijn werk en maakte zoveel mogelijk overuren om de lening aan mijn baas terug te betalen. Wat ik echter beter ook had kunnen ontlopen was mijn drang naar de kroeg. Ik dronk werkelijk alles, waar maar alcohol in zat en sliep met regelmaat in mijn auto, of bij een of andere vent die ik had opgepikt. Ik was helemaal van God los. Ik miste mijn moeder verschrikkelijk. Door de drank voelde ik de pijn minder. Het kon me allemaal niets meer schelen.

Mijn vader had niets door. Als ik eens een keer thuiskwam, lagen er door de hele kamer flessen drank, half opgerookte sigarettenpeuken en lag hij laveloos op de bank. Het huis stonk naar drank, kots en nicotine. De witte muren werden met de dag bruiner van al dat gerook. Mijn vader zag eruit als een zwerver. Ongeschoren, rode ogen, vieze tanden, gele nicotinevingers en met een afstotende lichaamsgeur om zich heen als gevolg van het feit dat hij zich niet waste. Als een klein kind stuurde ik hem dan naar boven om zich op te knappen en te douchen. Dan ruimde ik de kamer maar weer op, luchtte het huis en kookte een paar

gezonde maaltijden voor hem die hij vervolgens weer liet weggroten in de koelkast. Maar hé, ik had mijn best gedaan dacht ik dan maar. Nooit kon er een bedankje af. Nergens voor. Niet voor wat ik voor mijn moeder en hem had gedaan en niet voor hetgeen ik nog altijd voor hem deed. Nooit vroeg hij of ik een keer een avondje bij hem thuis wilde doorbrengen. Het enige wat hij deed was jammeren. Uiteindelijk sliep ik alleen nog maar thuis. Als ik nieuwe mensen leerde kennen, loog ik over van alles. Ik zei vaak dat ik wees was en in principe was ik dat ook. Mijn moeder was dood, mijn vader kon ik fysiek weliswaar nog aanraken, maar daar was dan ook alles mee gezegd.

Nadat de vorige slager zijn ontslag had ingediend, kwam Jos bij ons in de slagerij werken. Jos was een verademing als collega. De vorige slager was een bijzonder onaangenaam mens geweest en was er altijd op uit me een hak te zetten. Het leek op pesten, maar dan uiterst geraffineerd. Zo zette hij de lades van de vitrines open terwijl ik daar net stond. Of hij trok ze open zonder iets te zeggen waardoor ik dagenlang met blauwe plekken op mijn scheenbeen liep. Hij liet mij varkensoren schoonmaken met wattenstokjes. Gaf hij mij bewust de verkeerde hoeveelheden door van het zout en kruiden, zodat het meer dan eens voorkwam dat ik de inhoud van de ossenworst had verknoeid. Hij noemde het ‘ontgroening’, maar ik werkte daar al twee jaar, dus wat mij betreft, kon hij die geintjes bij zich houden. Ik ging er

bijna aan onderdoor. Ik sliep slecht, en als ik sliep, droomde ik over hem hoe ik wraak zou nemen. Alleen durfde ik dat nooit. Ik had hem een keer kwaad gezien, op een andere collega. Hij ging zo tegen haar tekeer dat ze uiteindelijk overstuur naar huis ging en niet meer terugkwam. Dat gunde ik hem niet. Ik haatte hem tot op het bot, maar me laten weggagen, dat ging me te ver. Als ik 's morgens naar mijn werk ging en mijn auto parkeerde op de nabijgelegen parkeerplaats, begon ik van pure stress al te kokhalzen en mijn benen te trillen. Hoe dichterbij de slagerij naderde, des te meer gal er omhoogkwam. De zenuwen liepen bij iedere stap hoger op. In die tijd was de werkeloosheid echter enorm, dus zou ik ook niet zomaar een andere baan vinden als ik daar wegging. Bovendien moest ik mijn schuld van zo'n zeventuizend gulden afbetalen. De keren dat ik mij verschool in de werkkast om mijn tranen de vrije loop te laten, waren ontelbaar. Het was dus een verademing dat deze slager met pensioen ging en Jos zijn plaats innam.

Jos was anders. Hij hielp me overal bij. Hij pakte vaak het vlees dat achteraan in de grote staande vriezer lag en tilde de zware dingen. Hij zei dan: "Jij moet nog kindertjes krijgen liefje, dus rustig aan met dat goddelijke lijf van je." Jos kon me vaak met een blik aankijken waar ik het warm van kreeg. Na een paar maanden gingen we voor het eerst op stap. We gingen bij Van der Valk een hapje eten, pakte daarna een horrorfilm en doken bij hem thuis in bed. De seks was niet super, maar wel behaaglijk.

Ik voelde me geborgen bij hem en na een paar weken bleef ik bij hem thuis hangen.

Hoofdstuk 2

In het begin was mijn leven met Jos een sprookje. Hij droeg me op handen en gaf mij het gevoel dat ik helemaal geweldig was. Hij liet me zien hoe fijn het leven kon zijn. Hij verwende me met van alles en was super romantisch. Iedere week nam hij bloemen of bonbons voor me mee. Of hij verraste mij met een weekendje weg met alles erop en eraan. Als ik dan zei: “Jos dit is toch allemaal veel te duur”, dan wuifde hij mijn bezwaren weg met de woorden: ”Als mijn liefje gelukkig is, dan ben ik het ook. Wat is nou geld?”

Waarom had ik dit verdiend? We waren een paar maanden met elkaar toen Jos mij vroeg of ik bij hem in wilde trekken. Ik woonde er al bijna continu, maar Jos wilde dat ik me bij hem inschreef. Op mijn twijfels dat het misschien wel iets te snel ging, zei hij: “Joh, het voelt toch goed? Waarom langer wachten? Omdat dat zo hoort? Jij houdt toch van mij en ik hou zielsveel van jou, dus schatje, kom bij mij wonen, of twijfel je?” Toen ik hem zei dat ik het wel een hele stap vond om mij bij mijn vader uit te schrijven en dat het zo toch ook kon, werd hij voor het eerst boos. Ik hield niet genoeg van hem, ik profiteerde alleen maar van hem, wie was ik om hem zo af te wijzen. Kortom, hij bespeelde een gevoelige snaar. Ik zwichtte en schreef me bij hem in. Langzamerhand kwamen er echter kleine scheurtjes in onze relatie.

Jos werd bezitterig. Ik moest me vaak verantwoorden voor wat ik had gedaan. Als ik naar mijn vader ging en Jos was ook vrij, dan wilde hij mee. Hij verbood me om alleen te gaan. Als ik zei dat ik dat niet wilde omdat ik me doodschaamde voor mijn vader, dan was het huis te klein. Het gevolg was dus dat hij altijd meeding. Jos vond mijn kleding bovendien afschuwelijk, dus hij ging mee als ik ging winkelen. Ik probeerde mijzelf nog enige vrijheid te verschaffen met het halen van de boodschappen, maar ook dat wist hij te ondermijnen. De ruzies werden allengs heftiger. Niet gewelddadig, maar wel dreigend en het ging gepaard met tal van scheldwoorden.

Langzamerhand werd het leven met Jos een hel. Jos begon mij te claimen en te chanteren. Kortom, het werd pure psychische mishandeling. Hij wist me telkens te kleineren en zocht steeds vaker ruzie met me. Verbaal was Jos ontzettend sterk en hij overschreeuwde elk weerwoord. Het was allemaal mijn schuld. Ik was geen goede vrouw. Ik was een slons en waardeloos in bed. Ik streek zijn overhemden niet goed genoeg en kon niet koken. Jos vond altijd wel een manier om mij duidelijk te maken dat ik alles fout deed. Het kwam erop neer dat ik hem dankbaar moest zijn dat hij van mij hield. Dat niemand mij wilde, zelfs mijn eigen vader niet. Ik moest dankbaar zijn dat hij mij onderdak bood. Hij wist mij zelfs te vertellen dat hij op het werk had gehoord dat ik

totaal niet functioneerde en dat mijn baas klaar met mij was. Hij had mijn baas beloofd dat hij zou zorgen dat ik beter mijn best ging doen en ga zo maar door. Alles liep uit op ruzie. Ruzie waar ik zo'n hekel aan had. Hij schreeuwde, smeed van alles door de kamer heen, schold me voor van alles uit. Ik werd met de dag banger voor hem. Zijn woedeaanvallen waren verschrikkelijk, zijn vloeken angstaanjagend.

Wanneer ik niet hoefde te werken, moest ik mij elk uur van de dag bij Jos melden. Als ik vijf minuten te laat belde, hadden we weer ruzie. Uiteindelijk en puur om de lieve vrede te waarborgen, kreeg Jos het voor elkaar dat we alles samenededen. We gingen samen naar het werk, deden samen boodschappen, we deden zelfs samen de was. Hij liet mij geen minuut alleen. Wanneer ik naar de kapper, tandarts of op doktersbezoek moest, bracht Jos mij erheen en hij haalde me weer op. Als ik vijf minuten te laat bij de kapper vandaan kwam, was hij woest. Ook het kleineren ging van kwaad naar erger. Vaak zei hij: "Geen wonder dat je vader aan de drank is gegaan. Hij wil de realiteit niet onder ogen zien dat hij zo'n dom kind op de wereld heeft gezet!" Of schreeuwde: "Geen wonder dat jij geen vrienden hebt. Wie wil er nou zo'n domme doos als vriendin? Wees blij dat ik wat in je zie. Ik ben de enige die om je geeft!"

Op een dag moest ik bij mijn baas komen. Hij had een tekort in de kassa, en hij had van een collega vernomen

dat ik geld in mijn tas had gestopt. Toen ik mijn tas opende om te bewijzen dat ik dat niet had gedaan, lag er een stapel biljetten in. Ik had geen poot om op te staan en kreeg op staande voet ontslag en een vermelding bij het UWV (Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen). Jos bracht mij naar huis en zei dat hij zijn best voor me zou doen om die aantijging ongedaan te laten maken.

's Avonds vertelde hij dat hij het resterende geld dat ik van de slager had geleend, had terugbetaald, maar dat ik er niet meer welkom was. Op mijn argument dat ik nooit meer aan het werk zou komen, omdat hij mij had aangegeven bij het UWV zei Jos: "Ik vind het niet erg hoor dat je niet meer hoeft te werken, dan kan jij je volledig aan het huishouden wijden en voor mij zorgen. Wees blij dat hij er geen politiewerk van maakt."

Nu kon ik dus geen kant meer op. Ik kreeg geen uitkering, kon niet meer solliciteren en naar mijn vader teruggaan vond ik geen optie. Nadat ik weken thuis had gezeten werden de ruzies heftiger dan ooit tevoren. Jos dreigde regelmatig dat hij mijn voormalige baas zou adviseren alsnog aangifte tegen mij te doen.

Wanneer Jos tekeering, hoorde ik weer de stem van mijn vader wanneer die op vergelijkbare wijze tekeering tegen mijn moeder. Verdrietig besepte ik dan dat ik hetzelfde leven als mijn moeder leefde. Nu begon ik langzaam te begrijpen waarom mijn moeder niet bij mijn vader wegging. Ik was geen haar beter dan zij. Ik had ook

de moed niet om te vertrekken. Ik slikte alles voor zoete koek. Een dak boven mijn hoofd en iedere dag vers eten, waren de belangrijkste redenen om te blijven. Bovendien had Jos gelijk. Wie wilde mij nou? Ik was lelijk, dom en saai. Bovendien zag men mij als een dievegge en de dochter van een alcoholist. Ik had een man niets te bieden.

Eigenlijk durfde ik simpelweg niet weg te gaan. Jos had altijd gezegd dat, als ik bij hem wegging, hij mij zou vinden al sliep ik onder een brug of ging ik naar het einde van de wereld. Ik was er van overtuigd dat hij mij nooit zou loslaten. Als ik hem zou verlaten en hij zou mij vinden, dan zou hij mij zeker vermoorden zei hij vaak als ik dreigde om bij hem weg te gaan. Hij had meer dan eens zijn handen rond mijn hals gelegd en zo hard geknepen dat ik smeekte om een beetje lucht. Hij zei dan: "Dat ga ik met je doen als je mij verlaat en ik je vind. Dus domme doos, je kan er beter zelf een eind aan maken of ik doe het. Niemand gaat bij mij weg! Je kan pas weg als ik klaar met je ben." En ik geloofde hem. Hij zou mijn leven tot een nog grotere hel maken, dat wist ik zeker. Hij zou me opjagen als een wild dier. Dat deed hij namelijk nu al. Soms bedreigde hij mij zwijgend met een slagersmes en ook al zei hij niets, ik begreep donders goed dat hij zich niet zou bedenken om het te gebruiken. Ik wist dat ik bij hem weg moest maar ik had geen idee hoe ik dat allemaal moest doen. Ik kon er met niemand

over praten want Jos had al mijn vriendinnen weggejaagd. Ik zat als een rat in de val. Het mocht dan een gouden kooitje zijn, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Naar mijn vader was geen optie of familie kon ik niet heen. Dan bracht ik hun leven in gevaar. Kortom ik was helemaal alleen op de wereld.

Op seksueel gebied werd Jos steeds veeleisender. Nadat ik mijn baan kwijt was geraakt, verlangde Jos elke dag seks. Of ik nu ongesteld was, pijn had of me ziek voelde, het deerde hem niets. Als ik weigerde dan werd hij woedend. Hij gooide met servies, schopte een deur stuk of gaf mij een pak rammel. Hij sleurde me aan mijn haren naar de slaapkamer waar hij mij verkrachtte. Na de daad deed hij de deur van de slaapkamer op slot. Urenlang liet hij me daar zitten. In het begin schreeuwde ik de longen uit mijn lijf. Ik riep om genade en beloofde hem alles te doen wat hij wilde, maar niemand hoorde mij en Jos negeerde mijn geschreeuw. Ons vrijstaande huisje had een ruime tuin rondom waardoor we geen naaste burens hadden. Kortom, Jos had mij volledig in zijn macht. Pas als ik gekalmeerd was liet hij mij weer 'vrij' en eiste vervolgens dat ik zijn eten ging bereiden. Vaak zweeg hij mij tijdens het eten dood, of hij praatte over koetjes en kalfjes alsof er niets gebeurd was. Na een van de eerste verkrachtingen kwam ik naderhand beneden met betraande ogen en zonder make-up. Jos sloeg me hard in mijn gezicht en siste: "Ik wil een verzorgde

vrouw, dus waag het niet om zo als een lijk naar beneden te komen! Je bent al lelijk, maar nu zie je eruit als een verlepte sinaasappel. Ik wil een mooie vrouw. Ik heb namelijk een mooie vrouw en ik wil niet met een verloederde huilebalk aan tafel zitten.” Als een klein kind liet ik me naar boven sturen, werkte mijn bloeduitstorting weg en trok mooie kleren aan.

Het liefst zag Jos mij in een kort minirokje en een bloesje met een diepe V-hals. Jos kocht mijn kleding, geheel naar zijn eigen smaak. Geen broek lag er in mijn kast. Met uitzondering van een leren broek waarbij je kon liplezen. T-shirts of joggingbroeken waren verboden door hem om te dragen. Alleen maar niemanddalletjes van jurken en veel te korte rokken. Mijn schoenen hadden zonder uitzondering een hoge hakken en moest ik de hele dag dragen. Jos leerde mij hoe hij vond dat ik mijn make-up moest aanbrengen. Zelf was ik van mening dat ik eruitzag als een travestiet, te rode lippenstift, te veel eyeliner, te veel rouge, maar hij vond het mooi. Mijn haar moest ik hoogblond laten verven.

Als ik mijzelf in de spiegel bekeek, zag ik een vreemde en ik vond het vreselijk. Ik zag er ordinair uit, en leek op de vrouw van lichte zeden waar de mensen in ons kleine dorp mij waarschijnlijk ook voor aanzagen en waar ze schande over spraken. Bovendien was het onvermijdelijk dat, door de wijze waarop ik mijzelf van Jos moest uitdossen, het met regelmaat gebeurde dat mannen naar

mij keken. Jos werd dan kwaad op mij. Het was altijd mijn schuld; ik zou het wel uitgelokt hebben. Telkens nam Jos nieuwe maatregelen om mij verder onder de duim te houden. Zo had hij ook onze bankpassen in zijn bezit. Nadat we waren gaan samenwonen, moest ik mijn passen en mijn paspoort bij hem inleveren. Jos had mij bezworen dat hij heel anders was dan mijn vader. Hij nam zijn verantwoordelijkheid serieus en zorgde voor zijn meisje. Ik geloofde hem en had erin toegestemd dat ook mijn rekeningen op zijn naam kwamen te staan. Inmiddels kon ik mijzelf wel voor mijn hoofd slaan. Wat was ik dom geweest. Mijn paspoort en alle officiële papieren hield hij verborgen in de kluis, waar ik het nummer niet van kreeg.

De situatie werd van kwaad tot erger. Inmiddels ging Jos zelfs zover dat als hij weg moest, hij het huis hermetisch afsloot. Alle ramen en deuren gingen op slot en de sleutels nam hij mee. Ik had wel eens met het idee gespeeld om de politie te bellen, maar ik durfde niet. Jos had mij wijsgemaakt dat hij mee kon luisteren met de gesprekken die ik voerde. In eerste instantie had ik dat niet geloofd, maar toen hij mij op een avond confronteerde met het telefoongesprek dat ik 's middags met mijn vader had gevoerd, en hij ieder detail had opgeschreven, wist ik dat hij gelijk had. Het gevolg was dat ik de telefoon niet meer aanraakte. Noem het zwak, laf of zielig, ik walgde in elk geval van mezelf. Als mij

dit verteld zou zijn over iemand anders, dan zou ik zeggen: Mens je kan toch gewoon weggaan! Ga naar een blijf-van-mijn-lijfhuis. Ga hulp zoeken! Neem iemand in vertrouwen, desnoods de bakker maar doe iets! Je kan dit toch niet over je kant laten gaan! Je hebt maar een leven! In mijn gedachtes wist ik het prima te verwoorden. Sterker nog, vaak lag ik 's avonds in mijn bed plannen te maken en mezelf voor te nemen dat dit de laatste keer was geweest. Maar als het weer ochtend werd, liet ik alles varen. Ik durfde het gewoonweg niet. Ik was als de dood voor hem, maar nog veel meer voor de gevolgen.

Ondanks alle ellende kon Jos ook heel lief en zorgzaam zijn. Vaak, als hij een woedeaanval had gehad, deed hij daarna enorm zijn best om het weer goed te maken. Hij leek dan weer op de man waar ik op gesteld was geraakt. Hij nam me dan mee uit eten, trakteerde me op de mooiste kleren en prachtige vakanties. Dan ging het weer een poosje goed. Zolang ik hem maar zijn zin bleef geven en mij onderdanig en nederig opstelde. Dat zei hij ook vaak: "Liefje, als jij nou gewoon doet wat ik zeg en wat ik wil, dan hebben we het mooiste leven samen." Dus ging ik steeds meer inschikken naar zijn wensen om de lieve vrede te bewaren.

Jos zag ook kans mij steeds verder te isoleren. Ik had weliswaar nooit werkelijke vriendinnen gehad, maar zelfs van mijn vader wist hij mij te vervreemden. Nadat hij op een keer mijn telefoongesprek met mijn vader had

afgeluisterd terwijl ik voorzichtig probeerde te vertellen wat voor hel mijn leven met Jos was, ging Jos 's avonds naar mijn vader en diste een verhaal op. Een en al leugens, maar mijn vader slikte ze als zoete broodjes. Verontwaardigd belde mijn vader mij die avond op en schold me uit voor rotte vis. Hij was niet meer voor rede vatbaar: ik was in zijn ogen de leugenaar, en Jos had het zwaar met mij, daar kwam het op neer. Vanaf dat moment waren Jos en mijn vader de beste vrienden.

Langzamerhand kwamen daar diverse eigenaardigheden bij, hetgeen uiteindelijk ontaarde in sm, waarbij Jos vanzelfsprekend mijn meester was. Hij bond me vast, sloeg me met een zweep en brandmerkte me met sigarettenpeuken. Met regelmaat takelde hij me in de touwen en hoe meer ik protesteerde, des te hardhandiger hij werd. Hij vond het heerlijk als ik smeekte om op te houden. Het wond hem alleen nog maar meer op. Omdat ik zo ontzettend bang voor hem was, deed ik wat mij werd opgedragen. Als hij klaar was met zijn bizarre spelletjes, plaste hij soms over me heen. de eerste keer dat hij dat bij me deed ging ik over mijn nek en gilte dat hij nu te ver was gegaan. Jos had me alleen maar uitgelachen en geëist dat ik mijn kots op moest ruimen. Vernederd en met de tranen over mijn wangen deed ik wat Jos eiste. Eenmaal onder de douche huilde ik in stilte. Ik keek mezelf aan in de beslagen spiegel en zag nog een schim van wat ik was geweest. Mijn hersenen

schreeuwde luid: ga bij hem weg! Dit verdien je niet!
Maar op een één of andere manier, ging ik weer terug
naar de slaapkamer. Ik moest wachten tot ik mijn kans
kreeg. In mijn levensechte droom die ik die nacht had,
stak ik Jos dood met zijn slagersmes. Toen ik s' morgens
wakker werd, wist ik dat ik het ooit zou doen. Maar dat
het nu nog te vroeg was. Waarom? Ik had geen flauw
idee....

Hoofdstuk 3

De eerste keer dat ik echt angst voor Jos voelde, was toen ik hem vertelde dat ik zwanger was. Ik was er zelf ontzettend van geschrokken. Ik was terug gaan rekenen en bleek al minimaal vier maanden zwanger te zijn. Ik had er drie dagen over gedaan om de moed te verzamelen het hem te vertellen. Mijn angst had veroorzaakt dat ik een paar keer was flauwgevallen. Ik koos een moment uit dat Jos heel boos op me was. Meestal had hij dan achteraf spijt van zijn agressieve uitbarsting en dat zou het beste moment zijn om het hem te vertellen. Maar dat had ik verkeerd ingeschat. Jos keek me met kille ogen aan en gooide vervolgens een glas rode wijn naar mijn hoofd. Hij miste en het glas spatte in honderdduizend stukjes tegen de witte muur achter mij. De wijn liep als een bloedplas lang de gestuukte muur. Die aanblik maakte hem alleen maar nog kwader en hij schreeuwde alles bij elkaar. Ik was dom en achterbaks en had hem erin geluisd. Dreigend stond hij voor me. “Je slikte toch de pil?”, beet hij me toe. Hij verweet me dat ik onzorgvuldig had gehandeld. Hij wilde helemaal geen kind! De klappen, schoppen en de stompen kwamen overal terecht. Op mijn hoofd, maar vooral doelbewust in mijn buik. Waarschijnlijk trachtte hij een miskraam uit te lokken. Jos ging helemaal door het lint. Ik hoorde mijn ribben breken en was ervan overtuigd dat hij mij ging